

Розділ 1

Відбитки пониклого бананового листя тінями лежали на вкритих брудними плямами вікнах старого будинку. Вони збуджували в мені думки про приховані людські спогади, думки про минуле, що давно вже зникло, але досі залишається ув'язненим у стінах напіврозваленної будівлі. Дашок над ганком провис, неначе обтяжений вагою досвіду людей, які крокували колись цими коридорами, перш ніж назавжди вийти крізь двері та вікна.

Я ступила на поріг і пальцями торкнулася до райдужних намистин — оздоб до свята Марді Гра, — що висіли на перилах, чергуючись із порожнінами від зниклих рейок. Фасад будинку від цього скидався на усміхнений геловінський гарбуз. Повзучі ліани з зарослого двору майже повністю пообплітали три вікна-гільйотини, що разом зі вхідними дверима обрамляли присінки. Ці рослини дуже пасували до закинутої, примарної атмосфери креольського будинку, який я вже твердо вирішила купити. Ця напівзруйнована будівля була для мене символом. Закликом до зброї.

Новим місцем, де можна почати все заново після неочікуваного приголомшливого провалу й складної плутанини неправильних рішень, дурості та невиправданої переконаності, такої самонадійної, що аж стає моторошно. Усе це майже вибило мене з колії, мало не пустило під укіс усе моє життя, навіть незважаючи на мою сім'ю, — я не була впевнена, що справді заслуговую на всю їхню любов і підтримку.

— Ноло...

Голос моєї названої мами був стурбований і насторожений, але все ж вона зупинила себе. За останні шість

років ми обидві збагнули, що я маю сама ухвалювати свої власні рішення. Та відповідати за їхні наслідки.

Я повільно пробралася поламаними дошками з плямами побитої термітом деревини — ходити по тих мереживних переплетіннях було небезпечно, як по тонкому льоду. Плями вицвілої фарби кольору фуксії на вхідних дверях і консолях, що підтримували дашок над ганком, різко контрастували з незмінно блакитною стелею та лаймово-зеленою обшивкою стін. Низка запорошених блакитних пляшок стояла на стулці одного з вікон — не найнадійніше місце для чогось настільки крихкого. Можливо, той, хто їх туди поставив, хотів випробувати долю.

— Знадобиться трошечки попрацювати, — сказала я. — Просто додати затишку. І, можливо, кілька галонів фарби та лляної олії. — Я озирнулася на тротуар, де моя названа мама, чарлстонська ріелторка Мелані Міддлтон Тренгоlm, стояла в туфлях на високих підборах — хоч я їй попереджала її про бруківку в Новому Орлеані. На її обличчі застиг такий вираз, ніби вона щойно побачила залізничну аварію. Я засміялася б, якби тільки вона не дивилася зараз на будинок, який я намірилася купити.

Вона пробурмотіла собі під ніс щось дуже схоже на: «Ой, ні, тільки не знову». Голосніше вона мовила:

— Знаєш, Ноло, мені досвід підказує, що цьому будинку потрібні не просто фарба та лляна олія. Доречнішими були б куля для знесення стін чи вогнемет.

Намагаючись її відволікти, повз сміття, звалене на ганку, серед якого була навіть викинута дошка для серфінгу — не зовсім недоречний предмет в еkleктичному Фобур-Мариньї, — я вказала на високий олеандр. Із нього звисали білі прив'язлі воронкоподібні квіти, неначе сп'янілі від спеки.

— Передній і задній сади трохи позаростали, але в них стільки розкішних рослин! Просто дочекатися не можу, коли вже дідусь приїде погостювати й поділитися досвідом.

Я сказала це з усмішкою, шалено сподіваючись, що вона зрозуміє, як мені потрібно, щоб вона побачила те, що бачила я: можливості та надію, яких — я це відчувала — так відчайдушно потребували і будинок, і я. Побачила б красу й життя, що існували просто під поверхнею, і вийшли б назовні, якби нам дали змогу скинути стару фарбу. Я знов озирнулася навколо, щосили намагаючись бути чесною з собою. Так, можливо, знадобиться не лише освіжити та додати затишку. Але що б не було потрібно — я готова була взятися за це. Я розправила плечі й подивилася просто на Мелані. В одному я була впевнена: підвалини в нас міцні. Цей будинок і я вміли виживати.

— Ноло... — почала знову Мелані, але замовкла.

Вона поглянула мені в очі, і її погляд потеплішав від розуміння. Вона успадкувала історичний будинок у Чарлстоні, хоча все життя відчувала ворожість до старих домів. Справа була не стільки в самих будівлях, скільки в неспокійних душах колишніх жителів, які не покидали помешкання й наполегливо прагнули спілкування з нею. Це був дар, який вона вперто намагалася заперечувати майже все своє життя, але з яким, здавалося, нарешті змирилася. Із плином часу той «камінь на шиї» — так вона колись назвала ту успадковану нею архітектурну реліквію — усе менше скидався на тягар і все більше ставав теплою та привітною оселею, де вона жила з чоловіком, дітьми й зграєю собак. Наче знехотя, вона почала захоплюватися старими будинками. Я навіть чула, як вона в розмові з клієнтом називала один із них «частинкою історії, до якої можна доторкнутися руками».

І от зараз вона дивилася на мене з усе більшим розумінням у погляді. Я відчувала, що вона бачить у цьому будинку те саме, що бачу в ньому я. Мій шанс рухатися назустріч життю, так само як успадкування її власного будинку, підштовхнули її вперед. Так, звісно, штурханам та криками — але тільки вперед і в правильному напрямку. В очах у неї мерехтіло світло, і я сподівалася, що в її практичних думках не дзеленчить касовий апарат.

— Ну коли так, — сказала вона, обережно ступаючи на нижню сходинку ганку, — тоді зазирнемо всередину.

Напруга, що стискала мої груди, ослабла — і я змогла глибоко вдихнути, засовуючи руку в іржаву металеву поштову скриньку, прибиту до однієї з квадратних колон, що підпирали піддашся.

— А це точно гарна ідея? — завагалася Мелані. — Адже будь-хто може просто зайти всередину та вкрасти все, що завгодно.

— Так, еге. Красти, на щастя, уже нічого. Усе, що має хоч якусь цінність, давно вже вкрадене або ще кудись поділося. Принаймні Алі сказала, що це гарна ідея — увійти туди.

— А хто така Алі? Що там із тим... як його?..

— Із Френком? — здогадалась я. — Він відмовився бути нашим ріелтором. Сказав щось про те, що більш не збирається показувати мені жодних будинків, якщо ти будеш із нами. Я впевнена — це тому, що він визнає, яка ти досвідчена агентка з нерухомості. До того ж удвох ви мені не потрібні.

Я вирішила, що не обов'язково Мелані знати, якими словами Френк її описував: «напосідлива, владна, бездушна скалка в дупі». А решту взагалі не можна повторювати в пристойному товаристві.

— Добре. Він нам лише заважав би. Я рада, що на-решті він був досить люб'язний, щоб це визнати, — за-спокоїлась Мелані.

Ховаючи усмішку, я встромила старезний залізний ключ у замок і почала розхитувати, як Алі наказала мені по телефону.

— Алі говорить, що власник готовий прийти й відпові-сти на будь-які запитання. Очевидно, той власник — міц-ніший горішок, і його не злякати пістолетом для виготов-лення етикеток. — Я прикусила язика, продовжуючи й далі розхитувати ключ і сподіваючись, що Мелані не по-мітила моєї обмовки.

— Що, даруй? Ти бачила взагалі портфель Френка? Там просто стихійне лихо якесь було. Він мав би подяку-вати, що я там лад навела.

Двері відчинилися самі собою, урятувавши мене від необхідності щось відповідати, — хоча я й не помітила, щоб повернувся ключ чи клацнув замок. Я відчувала на собі погляд Мелані.

— Це виявилось простіше, ніж я думала, — весело промовила я. — Алі казала, що замок мені потрібно буде замінити в першу чергу, бо особисто їй, щоб його відімкнути, знадобилася ціла вічність. А в мене, мабуть, рука легка.

Я переступила поріг, чуючи тихий стукіт підборів Ме-лані, що йшла за мною. Її погляд свердлов мені потили-цю. Я зачинила двері, а тоді повернулася до неї обличчям:

— Пам'ятай, про що ми домовились. Якщо почувеш або побачиш щось дивне, доки ми оглядатимемо цей будинок, — будь ласка, тримай це при собі. Я не з тих, хто вміють говорити з покійниками. Окрім того випадку в Чарлстоні, у них немає причин турбувати мене, і я можу

залишатися в блаженному невіданні поруч із ними. Якщо я відчуваю зв'язок із будинком, мені байдуже, чи блукають його коридорами натовпи душ, — я їх не чую й не бачу, тож вони не заважатимуть мені спати вночі. До того ж у Новому Орлеані немає таких старих будинків, у яких не було б хоч однієї примари. Це факт.

Мелані напружено всміхнулася:

— Звісно.

Ми взялися оглядати інтер'єр будинку. Ми обидві мовчали. Або ті світлини, які мені надіслали на електронну пошту, були зроблені пару десятків років тому, або хтось дуже майстерно володів фотошопом. Не прихована під жодними меблями подерта кипарисова підлога зяяла перед нами відкритою раною. Стару деревину вкривали барвисті плями різних розмірів, і я пообіцяла собі, що не буду надто пильно придивлятися чи намагатися збагнути, від чого вони. Особливо ті, що точно не пов'язані з водою чи домашніми тваринами.

Наче жінка, що під час пологів намагається уявити, скільки щастя отримає після цього болю, я сказала:

— Могло бути й гірше.

— Куди ще гірше? — Мелані підійшла до залишків каміна. Дерев'яну конструкцію вирубали, схоже, сокирою, судячи зі слідів на гіпсокартоні навколо, таких глибоких, що було видно балки під ним. — Ну, власне, усе можна виправити сірником і легкозаймистою рідиною.

— Ой, та годі! Я знаю, що ти насправді так не думаєш. Принаймні зараз уже ні. Згадай тільки про наш будинок на вулиці Тредд. І будинок твоєї матері на Легаре. Ти допомогла врятувати їх обидва — а вони ж були на волоску від руйнації. І навіть тобі довелося визнати, що зрештою воно було того варте.